

Глава 1

МОРГАН

Чудя се дали хората са единствените живи същества, на които им се случва да се чувстват кухи отвътре.

Не разбирам как е възможно тялото ми да е пълно с всичко онова, с което телата са пълни – кости, мускули, кръв и органи, – и въпреки това понякога да усещам гръдния си кош празен, сякаш някой може да изкрещи в устата ми и звукът да проехти вътре в мен.

Чувствам се по този начин вече от няколко седмици. Надявах се да премине, защото започвам да се тревожа какво ли причинява тази празнота. Имам страхотен приятел, с когото излизам вече от почти две години. Ако не броя моментите на Крис на остра тийнейджърска незрялост (най-вече предизвикани от алкохол), той е всичко, което искам в едно гадже. Забавен, привлекателен, обича майка си, има цели в живота. Не виждам как Крис би могъл да е причината за това усещане.

А ето я и Джени. Моята малка сестра – моята най-добра приятелка. Но знам, че и тя не е източникът на тази празнота. Джени е основният извор на щастието ми, макар и да сме пълни противоположности. Тя е дружелюбна, спонтанна и шумна и има смях, за който бих убила човек. Аз съм по-тиха от нея и в повечето случаи смехът ми е пресилен.

Постоянна шега помежду ни е, че сме толкова различни, че ако не бяхме сестри, щяхме да се ненавиждаме. Тя щеше да ме намира за скучна, а аз нея за досадна, но *понеже* сме сестри,

и то родени само през дванайсет месеца, различията ни някак си пасват. Имаме си своите моменти на напрежение, но никога не допускаме споровете ни да останат без разрешение. И колкото по-големи ставаме, толкова по-рядко спорим и толкова по-често излизаме заедно. Особено сега, когато тя се среща с най-добрия приятел на Крис – Джона. Четиримата прекарваме почти цялото си време заедно като група, откакто миналия месец Крис и Джона завършиха гимназия.

Майка ми би могла да е причината за настроението ми напоследък, но в това няма особен смисъл. Отсъствието ѝ не е нещо ново. Всъщност сега съм свикнала повече с него, отколкото бях преди, така че, ако нещо се е променило, то е, че съм приела факта, че двете с Джени сме изтеглили късата клечка по отношение на родителското тяло. Тя не участва в живота ни, откакто баща ни почина преди пет години. Тогава бях по-сърдита, че ми се налага да отглеждам Джени, отколкото съм сега. И колкото по-голяма ставам, толкова по-малко ме притеснява, че майка ни не е от онзи тип, който би се месил в живота ни, би ни поставял вечерен час или... на когото би му пукало. Честно казано, донякъде е забавно да бъдеш на седемнайсет и да имаш свободата, за която повечето ми връстници само мечтаят.

В последно време в живота ми не се е променило нищо, което би обяснило това усещане за дълбока празнота, което изпитвам. *Или може би се е променило, а мен просто прекалено много ме е страх да го забележа.*

– Знаете ли... – обажда се Джени. Тя е на предната седалка до шофьора. Джона кара, а ние с Крис сме отзад. Заяпала съм се навън през прозореца, потънала в самоанализа си, затова прекъсвам размишленията си и я поглеждам. Тя се е обърнала към нас, очите ѝ развълнувано се местят между мен и Крис. Изглежда наистина красива тази вечер. Взе назаем една от роклите ми с дължина под коляното и си сложи съвсем лек грим. Удивително е каква разлика има между петнайсетгодишната Джени и шестнайсетгодишната Джени. – Ханк каза, че тази вечер може да ни уреди.

Крис вдига ръка и чуква пет с Джени. Аз пак се заяпвам през прозореца, тъй като не съм сигурна дали ми харесва, че на нея ѝ харесва да се друса. Пробвала съм няколко пъти –

страничен ефект от майката, която имаме. Но Джени е само на шестнайсет и взема всичко, до което се докопа, на всеки купон, на който отидем. Това до голяма степен е причината да избира аз да *не* употребявам, тъй като винаги изпитвам чувство на отговорност за нея, защото съм по-голяма и майка ни не ограничава действията ни по никакъв начин.

Понякога имам чувство, че съм детегледачка и на Крис. Единственият в тази кола, за когото не се налага да се грижа, е Джона, но това не е, защото той не се напива или не се друса. Той просто сякаш поддържа някакво ниво на зрялост, независимо от субстанциите, които преминават през организма му. Джона е най-стабилната и последователна личност, попадала някога пред очите ми. Тих е, когато е пиян. Тих е, когато е друсан. Тих е, когато е щастлив. И някак е дори още по-тих, когато е ядосан.

Той е най-добрият приятел на Крис още от детинство и двамата са като мъжки версии на мен и Джени, но наобратно. Крис и Джени са душата на всяка компания. Ние с Джона сме невидимите им придружители.

Мен това ме устройва. Предпочитам да се сливам с фона и тихо да наблюдавам хората, вместо да бъда онази, която стои върху маса в центъра на помещението и кара хората да я наблюдават.

– Колко е далече това място? – пита Джона.

– На около осем километра – отвърща Крис. – Не е далече.

– Може би не от тук, но е далече от къщите ни. Кой ще ни прибира довечера? – продължава Джона.

– Пу, не съм аз! – казват Крис и Джени едновременно.

Джона ме поглежда в огледалото за обратно виждане. Задържа погледа ми за момент, след което кимвам. Той също. Без дори да говорим, и двамата се съгласяваме да останем трезви тази вечер.

Не знам как го правим – да общуваме, без да общуваме, – но помежду ни това винаги е било нещо, което не изисква усилия. Може би защото много си приличаме и умовете ни често са на една вълна. Джени и Крис не забелязват. Те нямат нужда да общуват безмълвно с никого, защото всичко, което искат да кажат, се изплъзва от устата им, независимо дали е редно да го изричат, или не.

Крис ме хваща за ръка, за да привлече вниманието ми. Когато го поглеждам, ме целува.

– Много си хубава тази вечер – прошепва.

Усмивам се в отговор.

– Благодаря. И ти не си за изхвърляне.

– Искаш ли да останеш у нас довечера?

Замислям се за секунда, но Джени пак се извърта на седалката си и отговаря вместо мен.

– Не може да ме остави сама тази вечер. Аз съм непълнолетна, която е на път да прекара следващите четири часа в поглъщане на много алкохол и може би на някое незаконно вещество. Кой ще ми държи косата назад, докато повръщам сутринта, ако тя е у вас?

Крис вдига рамене.

– Джона?

Джени се засмива.

– Джона има типични родители, които искат да си е у дома до полунощ. Знаеш това.

– Джона току-що завърши гимназия – контрира Крис, говорейки за приятеля си, сякаш не е на предната седалка и не чува всяка дума. – Време му е да възмъжее и да изкара цяла нощ навън като никога.

Джона спира на една бензиностанция, когато Крис завършва изречението си.

– Някой да иска нещо? – пита Джона, като пренебрегва разговора, който се води по негов адрес.

– Да, ще се опитам да купя малко бира – заявява Крис и разкопчава колана си.

Това ме кара искрено да се засмея.

– Не изглеждаш и на секунда повече от осемнайсет. Няма да ти продадат бира.

Крис ми се усмива широко, приемайки коментара ми като предизвикателство. Излиза от колата, за да влезе в бензиностанцията, а Джона слиза, за да сипе бензин. Пресягам се към жабката и вземам един от бонбоните за смучене с вкус на диня, които Джона винаги зарязва. Диня е най-хубавият вкус. Не разбирам как някой може да го мрази, но той очевидно го прави.

Джени разкопчава колана си и пропъзлява на задната се-

далка при мен. Свива крака под себе си, обърната към мен. Погледът ѝ е палав, когато казва:

– Мисля, че ще правя секс с Джона довечера.

За първи път от векове насам усещам нещо да изпълва гръдния ми кош, но то не е хубаво. Сякаш съм наводнена с гъста вода. Може би дори кал.

– Току-що навърши шестнайсет.

– Същата възраст, на която беше ти, когато прави секс с Крис за първи път.

– Да, но ние излизахме от много по-дълго от два месеца. И все още съжалявам. Болеше зверски, трая около минута, а той вонеше на текила. – Спирам, защото звучи, сякаш току-що съм обидила уменията на гаджето си. – Стана по-добър.

Джени се усмихва, но после се отпуска назад в седалката с въздишка.

– Според мен е похвално, че издържах цели два месеца.

Идва ми да се разсмея, защото два месеца са нищо. Бих предпочела да изчака пълна година. Или пет.

Не знам защо съм толкова против това. Права е – бях помалка от нея, когато започнах да правя секс. И ако смята да загуби девствеността си с някого... поне знам, че ще е с добър човек. Джона никога не се е възползвал от нея. На практика той познава Джени от цяла година и не я сваляше изобщо, докато тя не навърши шестнайсет. За нея беше разочаровашо, но държанието му предизвика моето уважение.

Въздъхвам.

– Човек губи девствеността си веднъж, Джени. Не искам този момент за теб да настъпи, когато си пияна, в къщата на непознати хора, правейки секс на нечие чуждо легло.

Джени клати глава в съгласие, сякаш наистина смята да ме послуша.

– Тогава може би трябва да го направим в колата му.

Разсмивам се, но не защото е забавно. Смея се, защото тя ме взема на подбив. Точно по този начин аз изгубих девствеността си с Крис. Сгъчкана върху задната седалка на аудито на баща му. Беше абсолютно незабележително и изключително неудобно и макар да станахме по-добри, щеше да е хубаво, ако първият ни път беше нещо, което да е оставило у нас приятни спомени.

Не желая дори да мисля за това. Или да говоря за него. Точно по тази причина е трудно да съм най-добра приятелка с малката си сестричка – искам да се вълнувам с нея и да чуя всичко за преживяването ѝ, но в същото време искам да я предпазя да не допуска моите грешки. Винаги искам нещо по-добро за нея.

Поглеждам я открито, като с всички сили се опитвам да не изглеждам майчински.

– Ако ще се случва тази вечер, поне остани трезва.

Джени извърта очи при съвета ми и пропълзва обратно на предната седалка точно когато Джона отваря вратата си.

Крис също се връща. *Без бира*. Той затръшва вратата и скръства ръце пред гърдите си.

– Наистина е гадно да имаш бебешко личице.

Усмивам се и го погалвам по бузата, насочвайки вниманието му към себе си.

– Аз харесвам твоето бебешко личице.

Това го кара да се усмихне. Навежда се към мен и ме целува, но щом устните му се допират до моите, веднага се отдръпва. Потупва седалката на Джона.

– Опитай ти.

Крис вади пари от джоба си, пресяга се напред и ги пуска върху таблото.

– На купона няма ли да има сума ти алкохол? – пита Джона.

– Това е най-голямото парти по случай завършването за цялата година. Всички последни класове ще бъдат там, а ние до един сме непълнолетни. Ще се нуждаем от всяко подкрепление, до което успеем да се доберем.

Джона колебливо взема парите и излиза от колата. Крис отново ме целува, този път с език. Макар че доста бързо се отдръпва.

– Какво имаш в устата?

Аз стисвам със зъби сладко-киселото кристалче, за да го разтроша.

– Бонбон.

– И аз искам – казва той и пак доближава устата си до моята. Джени простенва от предната седалка.

– Престанете. Чувам ви как мляскате.

Крис се отдръпва с усмивка, но и с парченце бонбон в устата. Схрусква го, докато си слага колана.

– Минаха шест седмици от края на учебната година. Кой прави парти по случай завършването шест седмици след завършването? Не че се оплаквам. Просто ми се струва, че трябваше да сме приключили с тези купони досега.

– Не са минали шест седмици. Само четири са – обаждам се.

– Шест – поправа ме той. – Единайсети юли е.

Шест?

Опитвам се да скрия от Крис внезапното напрежение, изпълнило всяко мускулче от тялото ми, но не мога да не реагирам на току-що казаното от него. Всичко в мен се вцепенява.

Не може да са минали шест седмици. *Нали?*

Ако са минали шест седмици... това означава, че цикълът ми е закъснял с две седмици.

Мамка му. Мамка му, мамка му, мамка му.

Багажникът на колата се отваря. И двамата с Крис се завъртаме точно когато Джона затръшва капака на багажника и тръгва към шофьорската врата. Като влиза в колата, на лицето му грее самодоволна усмивка.

– Копеле – промърморва Крис, клатейки глава. – Тя дори не ти поиска шофьорската книжка?

Джона включва на скорост и потегля.

– Всичко е в самоувереността, приятелю.

Виждам как Джона се пресяга през седалката и хваща ръката на Джени.

Поглеждам през прозореца, стомахът ми е на възли, дланите ми се потят, сърцето ми блъска, пръстите ми тихо отброяват дните от последния ми цикъл. Изобщо не съм се замисляла за това. Знам, че бях неразположена при завършването, тъй като Крис се ядосваше, че не можем да правим секс. Но сега просто очаквах всеки момент да ми дойде, мислейки, че е минал само месец от дипломирането им. Четиримата бяхме толкова заети да правим тонове нищо по време на лятната ваканция, че дори не съм се сещала за това.

Дванайсет дни. Закъснява ми с дванайсет дни.

* * *

Само за това мисля цяла вечер, докато съм на партито по случай завършването. Искане ми се да взема от Джона ключо-

вете на колата, да отида до някоя денонощна аптека и да си купя тест за бременност, но така само ще го накарам да задава въпроси. А Джени и Крис ще забележат отсъствието ми. И ми се налага да прекарам цялата вечер сред толкова силна музика, че мога да я усетя как ми пропуква костите. Навсякъде из тази къща има потни тела, така че няма къде да избягам. Вече ужасно ме е страх да пия, защото, ако съм бременна, нямам представа какво може да причини това. Никога не съм се замисляла особено за бременността, така че не знам точно колко алкохол може да навреди на зародиша. Нямам никакво намерение да поемам този риск.

Не мога да повярвам.

– Морган! – крещи Крис от другия край на стаята.

Изправил се е върху една маса. На съседната маса стои друго момче. Двамата участват в игра, при която пазят равновесие на един крак и поред обръщат шотове, докато някой от тях падне. Това е любимата игра по надпиване на Крис и също така най-неприятният за мен момент да съм край него, но той ми маха да отида. Преди да успее да прекося помещението, момчето на другата маса пада и Крис победоносно вдига юмрук във въздуха. После скача на пода точно когато стигам до него. Прегръща ме с една ръка и ме придърпва към себе си.

– Скучна си – казва. Поднася чашата си към устните ми. – Пий. Весели се.

Отблъсквам чашата.

– Ще карам всички ни по домовете тази вечер. Не искам да пия.

– Не, днес Джона ще кара. Ти си свободна.

Крис пак се опитва да ми пробута питие, но аз отново го отблъсквам.

– Джона искаше да пие, затова му казах, че аз ще шофирам – излъгвам.

Крис се оглежда и вижда някого наблизко. Проследявам погледа му до Джона, който е седнал на дивана до Джени, чиито крака са праметнати върху скута му.

– Ти си шофьорът тази вечер, нали?

Джона ме поглежда, преди да отговори на Крис. Провежда ме двесекунден безмълвен разговор и Джона прочита по умо-

лителното ми изражение, че имам нужда да каже на Крис, че няма да кара.

Джона леко накланя глава от любопитство, но после поглежда към Крис.

– Не. Смятам да се натряскам.

Раменете на Крис увисват и той пак се обръща към мен.

– Добре. Тогава ще трябва да се забавлявам съвсем сам.

Опитвам се да не се засягам от думите му, но не е лесно.

– Искаш да кажеш, че когато съм трезвена, изобщо не съм забавна ли?

– Забавна си, но пияната Морган е моята любима Морган.

Леле. Признанието му ме натъжава. Но той е пиян, така че за момента му прощавам обидите, дори да е само за да избегна пререканието. Не съм в настроение. Имам да мисля за по-важни неща.

Тупвам Крис по гърдите с двете си длани.

– Е, пияната Морган няма да е тук тази вечер, така че върви да си намериш хора, с които можеш да се забавляваш.

Още докато го казвам, някой сграбчва Крис за лакътя и го повлича обратно към масите.

– Втори рунд! – вика момчето.

С това моята степен на трезвеност престава да бъде грижа на Крис, така че се възползвам от възможността да избягам от него, от този шум, от тези хора. Излизам навън през задната врата и ме посрещат по-тиха версия на това парти и полъх свеж въздух. До басейна има свободен стол и макар че във водата се намира една двойка, за която съм сигурна, че върши неща, които би трябвало да се приемат за нехигиенични в плувен басейн, това е някак по-малко дразнещо от престоя ми вътре в къщата. Обръщам стола така, че да не ги виждам, облягам се назад и затварям очи. Прекарвам следващите няколко минути в опити да не се вманиачавам над всеки симптом, който може да съм имала или нямала през изминалия месец.

Още не съм успяла дори да започна да разсъждавам какво може да означава всичко това за бъдещето ми, когато чувам дърпането на стол по бетона зад гърба си. Нямам желание да отворя очи и да видя кой е. Точно сега не мога да понеса Крис и цялото му пиянство. Не мога да понеса дори Джени и

нейната комбинация от вино с плодов сок, трева и шестнайсетгодишност.

– Добре ли си?

Въздъхвам от облекчение, когато чувам гласа на Джона. Накланям глава, отварям очи и му се усмихвам.

– Да. Добре съм.

Виждам по изражението му, че не ми вярва, но все едно. Няма начин да кажа на Джона, че цикълът ми закъснява, защото (а) това не е негова работа, (б) дори не знам дали съм бременна и (в) Крис е първият човек, на когото ще кажа, ако съм.

– Благодаря ти, че излъга Крис – казвам. – Тази вечер просто наистина не съм в настроение за пиене.

Джона кимва разбиращо и ми предлага една пластмасова чашка. Забелязвам, че държи две, така че вземам едната.

– Безалкохолно е – обяснява. – Намерих някакво авантюристично кенче, заровено в една от хладилните чанти.

Отпивам глътка и отпускам глава назад в стола. Безалкохолното и без това е много по-хубаво на вкус от алкохола.

– Къде е Джени?

Джона посочва с брадичка към къщата.

– Играе на шотове на маса. Не можех да гледам, затова излязох.

Простенвам.

– Така ненавиждам тази игра.

Джона се засмива.

– Как и двамата се оказахме с хора, които са точните ни противоположности?

– Нали знаеш приказката, че противоположностите се привличат.

Той свива рамене. Странно ми е, че реагира така. Наблюдава ме още малко, след което извързва поглед и казва:

– Чух какво ти каза Крис. Не знам дали заради това си тук, но се надявам да знаеш, че не го мисли. Пиян е. Знаеш го какъв става на такива купони.

Харесва ми, че в момента Джона защитава Крис. Макар Крис понякога да се държи малко грубо, и двамата с Джона знаем, че сърцето му е по-голямо от нашите, взети заедно.

– Можеше да се ядосам, ако се държеше така през цялото време, но това е купон по случай завършването. Разбирам го.

Забавлява се и иска и аз да се забавлявам с него. Донякъде е прав. Пияната Морган определено е по-добра от трезвената Морган.

Джона ме поглежда многозначително.

– Категорично не съм съгласен с това.

Веднага щом изрича думите, аз откъсвам очи от неговите и поглеждам надолу към питието си. Правя го, защото се страхувам от случващото се в момента. Чувствам гърдния си кош отново пълен, но този път по хубав начин. Онази празнота се заменя от топлина, трепет и сърцебиене, а аз ненавиждам това чувство, защото сякаш току-що съм установила какво ме е карало да се чувствам толкова празна през последните седмици.

Джона.

Понякога, когато сме сами, той ме гледа по начин, който ме кара да изпитвам празнота, когато извърне поглед. Чувство, което никога не съм изпитвала, когато ме гледа Крис.

Осъзнаването на това ме плаши до смърт.

Доскоро ми се струваше, че съм прекарала целия си живот, без да изпитвам това чувство, но сега, след като вече го познавам, сякаш част от мен изчезва, когато изчезва и то.

Покривам лице с ръцете си. От всички хора на света, които искам да са покрай мен, е кофти реализация да осъзная, че Джона Съливан оглавява списъка.

Сякаш гърдният ми кош постоянно търси липсващото си парченце, а Джона го държи в юмрука си.

Изправям се. Трябва да се махна от него. Влюбена съм в Крис, така че да бъде сама с най-добрия му приятел и да изпитвам подобни чувства ме прави притеснена и неспокойна. Може би е от безалкохолното.

Или от страха, че може да съм бременна.

Може би няма нищо общо с Джона.

Стоя изправена от не повече от пет секунди, когато изневи-делица се появява Крис. Хватката му се стяга около мен, преди да събори и двама ни в басейна. Чувствам се едновременно ядосана и облекчена, защото наистина трябваше да се отдалеча от Джона, но сега потъвам в дълбокия край на басейн, в който нямах намерение да влизам напълно облечена.

Изплувам едновременно с Крис, но преди да успее да му се

развикам, той ме придърпва към себе си и ме целува. Отвърщам на целувката, тъй като наистина се нуждая от нещо, което да ме разсее.

– Къде е Джени?

И двамата вдигаме поглед към Джона, който е надвиснал над главите ни и гледа ядосано към Крис.

– Не знам – отвръща той.

Джона извърта очи.

– Помолих те да я наглеждаш. Пияна е.

Джона тръгва към къщата, за да намери Джени.

– Аз също – контрира Крис. – Никога не моли пиян човек да се грижи за друг пиян човек! – Той започва да плува, докато не стига до ръба на басейна, след което ме придърпва до себе си. Обляга гръб на стената и ме наглася така, че да се държа за врата му, с лице към неговото. – Съжалявам за онова, което казах по-рано. Не намирам никоя твоя версия за скучна.

Стисвам устни, облекчена, задето е забелязал, че се е държал като задник.

– Просто исках да се забавляваш тази вечер. Не мисля, че се забавляваш.

– Вече се забавлявам.

Насилвам се да се усмихна, защото не искам да забележи колко съм объркана всъщност. Но не мога да не се тревожа, независимо колко упорито се опитвам да не го правя, докато не съм напълно сигурна. Притеснявам се за себе си, за него, за нас, за детето, което може би ще доведем на този свят много преди някой от двамата ни изобщо да е готов за това. Не можем да си го позволим. Не сме подготвени. Дори не знам дали Крис е човекът, с когото искам да прекарам остатъка от живота си. А това определено е нещо, в което хората трябва да са сигурни, преди да тръгнат да създават човешко същество заедно.

– Искаш ли да знаеш кое ми е любимото нещо в теб? – пита Крис. Блузата ми постоянно изплува на повърхността, затова той я затква в дънките ми. – Ти си жертваща се. Дори не знам дали това е истинска дума, но ти си такава. Правиш неща, които не искаш, за да подобриш живота на хората около себе си. Като например да останеш трезвена, за да ни закараш. Това не те прави скучна. Прави те герой.

Засмивам се. Крис започва да прави комплименти, когато е пиян. Понякога му се подигравам за това, но тайно го обожавам.

– А сега ти трябва да кажеш нещо, което обичаш в мен – допълва той.

Вдигам поглед и поглеждам наляво, сякаш мисля усилено. Той закачливо ме стисва.

– Обичам колко си забавен – отвръщам. – Разсмиваш ме дори тогава, когато ме вбесяваш.

Крис се усмихва, а на брадичката му се появява трапчинка. Има такава прекрасна усмивка. Ако съм бременна и накрая имаме дете заедно, надявам се, че то поне ще има усмивката на Крис. Това е единственото положително нещо, което се сещам, че ще излезе от тази ситуация.

– Какво друго? – продължава той.

Вдигам ръка, за да докосна трапчинката, напълно готова да му кажа, че обичам усмивката му, но вместо това изгърсвам:

– Мисля, че от теб ще излезе чудесен баща някой ден.

Не зная защо казвам това. Може би опипвам почвата. Проверявам каква ще бъде реакцията му.

Той се засмива.

– Абсолютно. Клара направо ще ме обожаваш.

Накланям глава.

– Клара?

– Бъдещата ми дъщеря. Вече съм я кръстил. Обаче все още обмислям име за момче.

Превъртам очи.

– Ами ако бъдещата ти жена изобщо не харесва това име?

Той плъзва ръце по врата ми и обгръща лицето ми.

– Ще го харесваш.

След това ме целува. И макар целувката му да не изпълва гърдите ми както понякога правят погледите на Джона, изпитвам успокояваща увереност в този момент. В думите му. В любовта му към мен.

Каквото и да се случи, когато най-сетне си направя теста за бременност утре... убедена съм, че той ще ме подкрепи. Крис просто си е такъв.

– Хора, трябва да тръгваме – обаждат се Джона.

Двамата с Крис се отделяме един от друг, за да го поглед-

нем. Държи Джени. Ръцете ѝ са увити около врата му, а лицето ѝ е притиснато към гърдите му. Стене.

– Казах ѝ да не се качва на онази маса – промърморва Крис, докато излиза от басейна.

Подава ми ръка, за да го последвам, след което двамата изстискваме колкото се може повече вода от дрехите си, преди да тръгнем към колата на Джона. За щастие, седалките са кожени. Качвам се на шофьорското място, тъй като Крис предполага, че Джона е пил. Джона се мушва отзад с Джени. Крис сменя различни радиостанции, докато си тръгваме от купона.

Тъкмо са пуснали „Бохемска рапсодия“ по една от станциите, така че Крис усилва звука и започва да пее. Няколко секунди по-късно Джона също се присъединява.

За моя изненада, аз също се включвам тихичко. Няма начин който и да е човек да чуе тази песен, докато кара, и да *не* започне да припява. Дори и да е момиче, уплашено, че може да е бременно на седемнайсет, и изпитващо към някого на задната седалка чувства, които би трябвало да изпитва само към човека на седалката до шофьора.

Глава 2

КЛАРА

Седемнайсет години по-късно

Поглеждам към седалката до себе си и потръпвам. Както обикновено там има трохи от неизвестен източник, забутани в гънките на кожата. Вземам раницата си и я хвърлям на задната седалка заедно с една торбичка от заведение за бързо хранене и две празни бутилки от вода. Опитвам се да изтупам трохите. Може би са парченца от банановия хляб, който Лекси яде миналата седмица. Или пък трохите от бейгъла, който яде по път за училище тази сутрин.

Няколко оценени контролни се ваят смачкани на постелката. Пресягам се към тях и завивам към канавката, преди да успея да изправа волана и да реша да зарежа хартиите там, където са. Не си заслужава да умреш за една чиста кола.

Когато стигам до знака стоп, спирам и обмислям това решение задълбочено, както заслужава. Мога да продължа да карам към къщата си, където цялото ми семейство ще се подготвя за една от традиционните ни вечери за рожден ден. Или мога да направя обратен завой и да се върна обратно до върха на хълма, където току-що подминах Милър Адамс, застанал от страни на пътя.

Той ме избягва цялата минала година, но не мога да оставя някого, когото дори съвсем бегло познавам, в тази жега, неза-

висимо колко неловка е ситуацията помежду ни. Навън е почти трийсет и осем градуса. Включила съм климатика в колата, но капки пот се спускат по гърба ми и попиват в сутиена ми.

Лекси носи сутиена си по цяла седмица, преди да го изпере. Твърди, че всяка сутрин го пръска обилно с дезодорант. За мен носенето на един и същи сутиен два пъти, преди да го изпера, е също толкова лошо, колкото да нося един и същи чифт гащи два поредни дни.

Колко жалко, че не прилагам философията с чистотата на сутинените си и върху колата си.

Подушвам въздуха и в колата ми мирише на плесен. Обмислям дали да напръскам с дезодоранта, който държа в жабката си, но ако реша да обърна колата и да предложа на Милър да го закарам, автомобилът ще мирише като току-що напръскан с дезодорант, а не съм сигурна кое от двете е по-лошо. Кола, която естествено си мирише на плесен, или кола, която нарочно мирише на току-що пръскан дезодорант, за да *прикрие* миризмата на плесен.

Не че се опитвам да впечатля Милър Адамс. Трудно ми е да се тревожа за мнението на човек, който сякаш прави всичко по силите си да ме избягва. *Но поради някаква причина все пак се тревожа.*

Никога не съм казвала това на Лекси, защото се срамувам, но в началото на годината моето шкафче и това на Милър бяха едно до друго. Това трая цели два часа, преди Чарли Банкс да започне да използва шкафчето му. Попитах Чарли дали са му дали ново шкафче, а той отвърна, че Милър му предложил двайсет кинта, за да си ги разменят.

Може и да не е имало нищо общо с мен, но се почувствах лично засегната. Не съм сигурна какво съм направила, за да не ме харесва, и се опитвам да не се интересувам от чувствата му, които го карат да ме избягва, но това, че той не ме харесва, не ми харесва, така че проклетата да съм, ако го подмина и уважава чувствата му, защото *аз съм добър човек, по дяволите!* Не съм никакъв ужасен човек, за какъвто, изглежда, ме смята той.

Правя обратен завой. Имам нужда впечатлението му от мен да се промени, дори и да е заради напълно егоистични причини.

Когато приближавам върха на хълма, Милър стои до един пътен знак, хванал мобилния си телефон. Нямам представа

къде е колата му, но той определено не е на този път, защото е решил да потича за здраве. Носи чифт избелели сини дънки и черна тениска, всяка от двете дрехи е смъртна присъда сама по себе си в тази жега, но... двете заедно? Струва ми се странно да искаш да умреш от топлинен удар, но кой каквото го влече.

Наблюдава ме, докато правя обратен завой и спирам колата зад него. На около метър и половина е от предницата, така че виждам самодоволната му усмивка, когато пххва телефона в задния си джоб и ме поглежда.

Не знам дали Милър осъзнава какво влияние може да окаже вниманието му (или липсата на такова) върху човек. Когато те погледне, го прави по такъв начин, който те кара да се чувстваш като най-интересното нещо, което някога е виждал. Някак успява да създаде впечатлението, че цялото му тяло участва в погледа. Навежда се напред, веждите му любопитно се сключват, кимва, слуша, смее се, мръщи се. Израженията му, докато слуша някого, са пленителни. Понякога го наблюдавам отдалече, докато говори с хората – и тайничко завиждам, че те са погълнали вниманието му. Винаги съм се чудила как ли би протекъл един истински разговор с него. Двамата с Милър никога не сме водили разговор насаме, но в миналото съм го хващала да ме гледа и дори обикновен едносекунден поглед от негова страна успява да изпрати тръпка през цялото ми тяло.

Започвам да си мисля, че може би не трябваше да правя обратния завой, но вече е сторено и съм тук, така че свалям прозореца и преглъщам нервите си.

– Има поне тринайсет дни, преди следващият автобус да мине оттук. Искаш ли да те закарам?

Милър ме гледа известно време, после хвърля поглед зад себе си към празния път, сякаш очаква да се появи по-добър вариант. Избърсва потта от челото си и след това очите му се свеждат към знака, за който се е хванал.

Очакването, което бушува в стомаха ми, е ясен знак, че много ме е грижа за мнението на Милър Адамс, колкото и да се опитвам да убедя сама себе си, че не е така.

Не ми харесва колко са странни отношенията ни, макар и да не ми е известно да се е случило нещо, което да ги е направило такива. Но начините, по които ме отбягва, ме карат да се чувствам така, сякаш преди сме имали проблеми помежду си,

докато в действителност изобщо не сме общували. Чувството е почти като онова, когато късаш с някое момче и после не знаеш как да създадеш приятелство с него след раздялата.

Колкото и да ми се иска да не се интересувах да знам каквото и да е за него, ми е трудно да не търся вниманието му, защото е уникален. И сладък. Особено в момента – с шапката си на „Рейнджърс“, обърната назад, и кичури тъмна коса, показващи се под нея. Трябвало е отдавна да се подстриже. Обичайно поддържа косата си по-къса, но когато тръгнахме на училище, забелязах, че е станала доста по-дълга през лятото. Харесва ми така. Харесва ми и когато е къса.

Мамка му. Обръщала съм внимание каква е *косата* му? Имам чувството, че сама съм се предала подсъзнателно.

Милър смуче близалка, което не е необичайно. Намирам пристрастеността му към близалки за забавна, но тя също така му придава наперен вид. Имам чувството, че несигурните момчета не биха се разхождали наоколо, тъпчейки се със сладко колкото него, но той винаги се появява в училище с близалка и обичайно се оказва с втора в устата си на края на обяда.

Изважда близалката от устата си и облизва устни, а аз усещам всяка частичка от потната шестнайсетгодишна девойка, която съм в момента.

– Би ли дошла тук за малко? – пита.

Съгласна съм да го закарам, но да изляза в жегата не беше част от плана.

– Не. Горещо е.

Той ми махва с ръка.

– Ще отнеме само няколко минути. Побързай, преди да са ме хванали.

Наистина не искам да слизам от колата си. Съжалявам, че обърнах, дори и най-сетне да получавам разговора с него, който винаги съм искала.

Обаче положението е много несигурно. Разговорът с Милър доста се доближава до студената струя, която излиза от климатика на колата ми, така че превъртам очи драматично, преди да слеза от автомобила. Имам нужда той да разбере каква огромна жертва правя.

Пресният асфалт на пътя залебва за подметките на джапан-

ките ми. Този път е в ремонт от няколко месеца и съм доста сигурна, че обувките ми вече са съсипани заради него.

Вдигам единия си крак и поглеждам катранената подметка, след което простенвам.

– Ще ти изпратя сметка за нови обувки.

Той поглежда съмнително джапанките ми.

– Това не са обувки.

Хвърлям поглед към знака, който държи. Знак за края на градските предели, който стои изправен благодарение на импровизирана дървена платформа. Тя е затисната с два огромни чувала с пясък. Заради ремонта на пътя знаците не са циментирани в земята.

Милър избърсва капчиците пот от челото си, след което се навежда и вдига един от чувалите, като ми го подава.

– Вземи това и ме следвай.

Изсумтявам, когато пуска чувала в ръцете ми.

– Къде да те следвам?

Той посочва с глава към посоката, от която дойдох.

– На около шест метра.

Отново лапва близалката, вдига другия чувал и без усилие го мята на рамото си, после започва да влачи знака след себе си. Дървената платформа задира по настилката и мънички тресчици се отчупват от нея.

– Да не крадеш знака за края на града?

– Не. Само го местя.

Продължава да върви, докато аз стоя на място и го наблюдавам как влачи знака. Мускулите на предмишниците му са стегнати и това ме кара да се чудя как ли изглеждат останалите му мускули под такова напрежение. *Престани, Клара!* От чувала с пясък ме болят ръцете, а похотта малко по малко уронва гордостта ми, така че неохотно започвам да го следвам през шестте метра.

– Планирах само да ти предложа да те закарам – казвам на гърба му. – Нямах никакво намерение да ставам съучастник в каквото и да е това.

Милър подпира знака изправен, пуска чувала на дървената платформа и взема другия чувал от ръцете ми. Оставя го на място и изправя знака, така че да сочи в правилната посока. Отново изважда близалката от устата си и се усмихва.

– Идеално. Благодаря ти. – Избърсва ръка в дънките си. – Може ли да ме закараш? Заклевам се, че стана с пет градуса по-топло, докато вървахме до тук. Трябваше да си взема пикапа.

Посочвам към знака.

– Защо го преместихме току-що?

Той обръща шапката си в правилната посока и сваля козирката още надолу, за да блокира повече от слънчевите лъчи.

– Живеея на около километър и половина в тази посока – обяснява и посочва с палец през рамо. – Любимата ми пицария не доставя извън рамките на града, така че местя знака по малко всяка седмица. Опитвам се да го преместя до другата страна на улицата ни, преди да са приключили с ремонта и да са го циментирали обратно в земята.

– Местиш градските очертания? Заради пица?

Милър тръгва към колата ми.

– Само с километър и половина.

– Не е ли незаконно да си играеш със знаците?

– Може би. Не знам.

Тръгвам след него.

– Защо го местиш малко по малко? Защо просто не го преместиш от другата страна на улицата си още сега?

Той отваря пътническата врата.

– Ако го местя на малки разстояния, е по-вероятно да не забележат.

Добър довод.

След като влизаме в колата, свалям изцапаните си джапанки и усилвам климатика. Контролните ми шумолят под краката на Милър, докато слага колана си. Момчето се навежда и ги вдига, след това започва да ги прелиства и да разглежда оценките ми.

– Само шестици – отбелязва, докато премества страниците на задната седалка. – Отвътре ли ти идва, или учиш усилено?

– Леле, колко си любопитен. И е по малко и от двете. – Подкарвам колата, за да излезем на пътя, когато Милър отваря жабката и поглежда вътре. Като любопитно кутре е. – Какво правиш?

Изважда дезодоранта ми.

– За спешни случаи? – Усмива се и маха капачката, за да го подуши. – Мирише хубаво.

Оставя го обратно в жабката, после изважда пакетче дъвки, взема си една, след което предлага и на мен. *Предлага ми да си взема от собствените ми дъвки.*

Поклащам глава, наблюдавайки го как инспектира колата ми с нахално любопитство. Не лапва дъвката, защото все още смуче близалката, така че я пхва в джоба си и започва да преглежда песните на плейъра ми.

– Винаги ли си толкова нахален?

– Единствено дете съм – обяснява, все едно това е извинение. – Какво слушаш?

– Пуснала съм плейлистата да е разбъркана, но тази конкретна песен е на „Грета Ван Флийт“.

Той усилва звука точно когато песента свършва, така че не чува нищо.

– Бива ли я Грета?

– Това не е „тя“. Те са рок група.

Началният китарен риф на следващата песен гръмва през колонките и огромна усмивка се разпростира по лицето му.

– Очаквах нещо малко по-кротичко! – крива Милър.

Връщам поглед обратно на пътя, докато се чудя дали Милър Адамс е такъв през цялото време. Своеволен, любопитен, може би дори хиперактивен. Училището ни не е огромно, но той е последен клас, така че не посещаваме едни и същи часове. Но го познавам достатъчно добре, за да знам, че ме избягва. Просто никога досега не съм била в подобна ситуация с него. Само двамата. Не съм сигурна какво очаквах, но не и това.

Той се пресяга към нещо, затъкнато между жабката и седалката му, но преди да осъзная какво е, Милър вече го е отворил. Грабвам го от ръцете му и го мятam на задната седалка.

– Какво беше това? – пита ме.

Папка с всичките ми молби за приемане в различни колежи, но не искам да я обсъждам, защото е сериозен повод за разправии между мен и родителите ми.

– Нищо.

– Приличаше на молба за приемане в театрален колеж. Вече изпращаш молби за колеж?

– Ти наистина си най-любопитният човек, когото някога съм срещала. И не. Просто ги събирам, защото искам да съм подготвена. – *И ги крия в колата си, защото родителите ми*

ще откачат, ако разберат колко сериозно искам да се занимавам с актьорско майсторство. – Ти кандидатствал ли си вече някъде?

– Аха. Филмово училище – казва и устата му се извива нагоре в усмивка.

Сега вече само се занася.

Започва да потропва с ръце по таблото в такт с музиката. Опитвам се да гледам пътя, но усещам някакво привличане към него. Отчасти защото е завладяващ, но също така, защото имам чувството, че се нуждае от бавачка.

Изведнъж подскача на мястото си, изправя гръб и това ме кара да се напрегна, защото нямам представа какво го стресна току-що. Изважда телефона от задния си джоб, за да отговори на някакво обаждане, което не съм чула заради музиката. Натиска копчето за спиране на музиката и изважда близалката от устата си. От нея не е останало почти нищо. Само едно мъничко червено парченце.

– Здравсти, бейб – казва в телефона.

„Бейб“? Опитвам да не превъртя очи.

Сигурно е Шелби Филипс, приятелката му. Заедно са вече от около година. Преди тя посещаваше нашето училище, но миналата година завърши и сега ходи в колеж на около четири-пет минути път от тук. Нямам проблем с нея, но също така и никога не сме общували. По-голяма е от мен с две години и макар тази разлика да е нищо за възрастните хора, то при учениците е голяма работа. Съзнаването, че Милър излиза с колежанка, ме кара леко да потъна в седалката си. Не знам защо се чувствам от това по-нисша, сякаш, ако посещаваш колеж, автоматично ставаш по-умен и интересен, отколкото изобщо би могъл да бъде някой в девети клас.

Държа погледа си на пътя, макар да искам да видя всяка физиономия, която прави той, докато говори по телефона. Не знам защо.

– Прибирам се. – Спира, за да изчака отговора ѝ, след което казва: – Мислех, че това беше утре вечер. – Още една пауза. После: – Току-що подмина моята алея.

Отнема ми секунда да осъзная, че говори на мен. Поглеждам го и виждам, че е покрил телефона си с ръка.

– Това там беше моята алея.

Скачам на спирачките. Той се подпира на таблото с лявата си ръка и промърморва „мамка му“, като се смее.

Бях толкова погълната да подслушвам разговора му, че забравих какво правя.

– Нее – обяснява Милър по телефона. – Излязох да се поразходя и стана много горещо, така че ще ме закарат до вкъщи.

Мога да чуя Шелби от другата страна да пита: „Кой ще те закара?“.

Той ме поглежда за секунда и отвърща:

– Един пич. Де да знам. Да ти звънна после?

„Един пич“? Някой има проблеми с доверието.

Милър приключва разговора, докато завивам по алеята му. За пръв път виждам къщата му. Знаех къде живее, но никога досега не съм зървала самата постройка поради редицата дървета, засадени от двете страни на алеята, които крият къщата отвъд белия чакъл.

Не е това, което очаквах.

Къщата е стара, много малка, дървена и има крещяща нужда от боядисване. На предната веранда се намират вечната люлка и два люлеещи се стола, които са единствените неща, изглеждащи добре на това място.

На алеята за колите има стар син пикап и още една кола – не толкова стара, но някак в дори по-лошо състояние от сградата, – която стои вдясно от къщата върху дървени трупчета и с прораснали бурени отстрани, скриващи очертанията ѝ.

Слисана съм от гледката. Не знам защо. Предполагам, просто съм си мислела, че той живее в някаква грандиозна къща с езерце в задния двор и гараж за четири коли. В нашето училище съдят строго и изглежда, популярността на човек се измерва с комбинация от външен вид и пари, но може би характерът на Милър успява да компенсира липсата му на пари, защото ми се струва популярен. Никога не съм чула някой да говори негативно за него.

– Не е ли каквото очакваше?

Думите му ме разтърсват. Паркирам колата, когато стигаме до края на алеята и правя всичко по силите си да се престоря, че нищо в дома му не ме шокира. Изцяло променям темата, като го поглеждам с присвити очи.

– „Един *нич*“? – питам, като го подсещам как ме е нарекъл по време на телефонния си разговор.

– Няма да кажа на гаджето си, че ти ме караш – обяснява той. – Това ще се превърне в тричасов разпит.

– Звучи като забавна и здравословна връзка.

– Такава е, когато не ме разпитват.

– Ако толкова много мразиш разпитите, може би не бива да местиш градските предели.

Той вече е излязъл от колата, когато изричам думите, но се навежда, за да ме погледне, преди да затвори вратата.

– Няма да те спомена като съучастник, ако ти обещаеш да не споменавам, че местя границите на града.

– Купи ми нови джапанки и напълно ще забравя, че днешният ден изобщо се е случил.

Милър се усмихва широко, сякаш го забавлявам, след което казва:

– Портфейлът ми е вътре. Последвай ме.

Само се шегувах, а и ако съдя по състоянието на къщата, в която живее, не мога да взема пари от него. Но изглежда, някак сме развили тази саркастична размяна на реплики, така че, ако изведнъж започна да му съчувствам и откажа парите му, това може да изглежда обидно. Нямам против да го обиждам на шега, но не искам да го засегна *наистина*. Освен това не мога да възразя, защото той вече върви към къщата.

Оставям джапанките си в колата – не искам да внесе катран в дома му – и го следвам боса по скърцащите стъпала, като забелязвам гниещото дърво на второто стъпало. Пропускам го.

Той забелязва.

Когато влизаме във всекидневната, Милър оставя мръсните си обувки до входната врата. Изпитвам облекчение да видя, че къщата изглежда по-добре отвътре, отколкото отвън. Чисто и подредено е, но обзавеждането е безнадеждно останало в шейсетте години. Мебелите са по-стари. Едно оранжево канапе от филц, покрито с типичната домашно плетена покривка на облегалката, гледа към едната стена. Два зелени, изключително неудобни на вид стола гледат към другата. Изглеждат, сякаш са от средата на века, но не по модерен начин. Всъщност точно обратното. Имам чувството, че тези мебели не са сменяни, откакто са купени, което е било дълго преди Милър изобщо да се роди.

Единственото нещо, което има относително нов вид, е един фотьойл, обърнат към телевизора, но обитателят му изглежда дори по-възрастен от мебелите. Виждам само част от профила му и върха на оплешивяващата му, набръчкана глава, а малкото останала му коса е сребриста и блестяща. Човекът хърка.

Вътре е горещо. Почти по-горещо, отколкото е навън. Въздухът, който внимателно вдишвам, е топъл и мирише на пържен бекон. Прозорецът във всекидневната е отворен, обграден от два въртящи се вентилатора, насочени към мъжа. Дядото на Милър вероятно. Изглежда твърде възрастен, за да му е баща.

Момчето прекосява всекидневната и тръгва по един коридор. Фактът, че го следвам, за да му взема парите, започва да ми тежи. Само се шегувах. А сега имам чувството, че изглежда като много жалка проява на характера ми.

Когато стигаме до спалнята му, той отваря вратата, но аз оставам в коридора. Усещам лек полъх, който се понася от стаята и стига до мен. Повдига косата от раменете ми и макар да е топъл, изпитвам облекчение.

Оглеждам стаята на Милър. Тя също не прилича на външния вид на къщата. Има голямо легло, опряно до отсрещната стена. *Той спи тук. Точно тук, в това легло, и нощем се върти в тези бели чаршафи.* Насилвам се да извърна поглед от леглото и го насочвам към един огромен плакат на „Бийтълс“, закачен на мястото, на което обичайно би се намирала таблата на леглото. Чудя се дали е почитател на по-старата музика, или плакатът си стои тук още от шейсетте, подобно на мебелите във всекидневната. Къщата е толкова стара, че не бих се учудила, ако това е била стаята на дядо му, когато е бил тий-нейджър.

Но това, което наистина привлича вниманието ми, е фотоапаратът на скрина му. Не е евтин. А до него има и няколко лещи с различни размери. Оборудване, на което някой фотограф любител би завидял.

– Харесваш фотографията?

Милър проследява погледа ми до фотоапарата.

– Да. – Отваря най-горното чекмедже на скрина. – Но страстта ми са филмите. Искам да стана режисьор. – Поглежда ме. – Бих убил да следвам в Тексаския университет, но се съмнявам, че ще спечеля стипендия. Така че остава общественият колеж.

В колата реших, че ми се подиграва, но сега, когато разглеждам стаята му, осъзнавам, че може би действително ми е казал истината. До леглото му има купчина книги. Една от тях е „Да правиш филми“ на Сидни Лъмет. Тръгвам натам и я вземам, след което започвам да я прелиствам.

– Ама че си любопитна – имитира ме той.

Превъртам очи и оставям книгата.

– В обществения колеж изобщо има ли специалност с кино?

Той поклаща глава.

– Не. Но пък може да се окаже стъпало към друго място, където да има. – Той се приближава към мен, хванал десетдоларова банкнота между пръстите си. – Тези обувки са по пет кинта в „Уолмарт“. Заповядай, харчи ги с кеф.

Колебая се, вече не искам да взема парите от него. Той вижда колебанието ми. Въздъхва, ядосан; след което превърта очи и натъпква банкнотата в предния ляв джоб на дънките ми.

– Къщата е съборетина, но не съм разорен. Вземи парите.

Преглъщам с усилие.

Той току-що пхна пръстите си в джоба ми. И все още ги усещам, макар вече да не са там.

Прочиствам си гърлото и се усмихвам с усилие.

– Беше удоволствие да правим бизнес заедно.

Милър накланя глава.

– Така ли? Защото изглеждаш адски виновна, че си взела парите ми.

Обикновено съм по-добра актриса. Сама се разочаровам от себе си.

Тръгвам към вратата, въпреки че много бих се радвала да огледам стаята му по-подробно.

– Не изпитвам вина. Ти ми съсипа обувките. Дължеше ми пари.

Излизам от стаята и тръгвам по коридора, като не очаквам да ме последва, но той го прави. Когато стигам до всекидневната, спирам.

Възрастният мъж вече не е във фотьойла. Стои в кухнята до хладилника и отвърта капачката на бутилка с вода. Поглежда ме любопитно, докато отпива.

Милър пристъпва до мен.

– Взе ли си лекарствата, деди?

Нарича го „деди“. Това е очарователно.

Мъжът го поглежда и превърта очи.

– Вземам ги всеки проклет ден, откак баба ти си би камшика. Не съм инвалид.

– *Все още* – остроумно добавя Милър. – И баба не си би камшика. Умря от сърдечен удар.

– Все тая, нали мен ме напусна.

Милър ме поглежда през рамо и ми намира. Не съм сигурна защо. Може би за да омекоти факта, че дядо му малко напомня на господин Небъркракър¹, а момчето ме успокоява, че е безобиден. Започвам да си мисля, че може би оттук черпи сарказма си.

– Такава досада си – промърморва възрастният мъж. – На бас на двайсет кинта, че ще надживея и теб, и цялото ви поколение, достойно за наградите на Дарвин.

Милър се засмива.

– Леко, деди. Лошата ти страна започва да прозира.

Възрастният мъж ме поглежда, след което се обръща пак към внука си:

– Леко, Милър. Изневярата ти започва да прозира.

Момчето се засмива на хапливата забележка, но аз се чувствам леко засрамена.

– Леко, деди. Варикозните ти вени започват да прозират.

Мъжът хвърля капачката на бутилката и уцелва Милър право по бузата.

– Изхвърлям те от завещанието си.

– Давай. Винаги казваш, че единственото нещо, което притежаваш и което струва нещо, е въздухът, който дишаш.

Дядото свива рамене.

– Въздух, който ти обаче няма да наследиш.

Най-сетне се засмивам. Не бях сигурна, че закачките им са добронамерени, преди мятането на капачката.

Милър я взема и я задържа в дланта си. Посочва към мен.

– Това е Клара Грант. Моя приятелка от училище.

Приятелка? *Добре*. Махвам лекичко на дядо му.

– Приятно ми е да се запознаем.

Мъжът накланя леко глава, докато ме оглежда много сериозно.

¹ Герой от детския анимационен филм „Къща чудовище“ (2006). – Б. пр.

– Клара Грант?

Кимвам.

– Когато Милър беше на шест, се насра в гащите в магазина, защото автоматичното пускане на водата в обществените тоалетни го ужасяваше.

Милър простенва и отваря входната врата, като ме гледа.

– Трябваше да се сетя да не те водя вътре.

Приканва ме да изляза, но аз не го правя.

– Не знам дали съм готова да си тръгна – отвърщам със смях. – Май ми се иска да чуя още от историите на деди.

– Имам в изобилие – намесва се той. – Всъщност тази вероятно много ще ти хареса. Имам видео от когато беше на петнайсет и двамата бяхме в училището...

– *Деди!* – сопва се Милър и бързо го прекъсва. – Я си полегни. Вече минаха пет минути от последната ти дрямка.

Хваща ме за китката и ме изкарва от къщата, като затваря вратата след себе си.

– Чакай. Какво е станало, когато си бил на петнайсет?

Надявам се да довърши тази история, защото имам нужда да узная.

Милър поклаща глава и наистина изглежда леко засрамен.

– Нищо. Той си измисля разни тъпотии.

Усмивам се широко.

– Не, мисля, че *ти* си измисляш. Имам нужда от тази история.

Милър слага ръка на рамото ми и ме избутва към стъпалата на верандата.

– Никога няма да я чуеш. Никога.

– Не си запознат с упоритостта ми. А и дядо ти ми харесва. Може да започна да му идвам на гости – закачам го. – След като преместиш градските предели, ще поръчам пица с пеперони и ананас и ще слушам срамните истории на дядо ти за теб.

– *Ананас? На пица?* – Милър поклаща глава от престорено разочарование. – Вече не си добре дошла тук.

Слизам по стъпалата, като отново прескачам изгнилото. Когато съм в безопасност на тревата, се обръщам.

– Не можеш да ми казваш с кого мога и не мога да си бъда приятелка. А ананас на пица е страхотно. Идеалната комбинация от сладко и солено. – Изваждам телефона си. – Дядо ти има ли инстаграм?

Милър превърта очи, но се усмихва.

– Ще се видим в училище, Клара. Никога повече не се връщай тук.

Смея се, докато вървя към колата си. Когато отварям вратата и се обръщам, Милър е свел поглед към телефона си. Дори за секунда не поглежда към мен. Когато влиза обратно в къщата, чувам звука за известие от инстаграм на телефона си.

Милър Адамс вече ви следва.

Усмихвам се.

Може би само съм си въобразявала.

Още преди да съм излязла от алеята, вече набирам номера на леля Джени.